

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07

Ове године су се либералне, читај прозападне и прохашке невладине организације (НВО), и грађанске странке, иницијативе и медији, разним акцијама, саопштењима, изјавама и текстовима својски потрудили да обележе сећање на “геноцид” у Сребреници.

У сребреничком оркестру посебно се истакао позоришни редитељ, писац и новинар Златко Паковић као водитељ перформанса “Увод у представу: Сребреница. Кад ми убијени устанемо”. Перформанс је одржан у Коларчевој задужбини у продукцији Хелсиншког одбора за људска права, и уз подршку амбасада Швајцарске и Фондације за отворено друштво. Уображавајући да је некакав авангардиста еманципације и мисионар прогреса, Паковић је у [обраћању под називом „Осам теза о позоришту и геноциду“](#) изјавио да “у представи о Сребреници жели да учини оно за шта друштво, на властиту штету, још није способно”. Реч је о “злочину геноцида, чија нерасветљена сенка, дуга двадесет четири године, помрачује ово друштво тако снажно да оно не може да се конституише све док је са себе не уклони”. Све дотле “неће бити ни јавног времена ни јавног простора за слободну имагинацију, дакле, за слободу човека у Србији”. Са тим је у вези и постојање Србије као републике: „Не признајући масовни злочин у Сребреници као геноцид, Република Србија поништава себе као републику.

Бит једне републике јесте у томе да се стави на страну жртава које не морају бити њени грађани, а против злочинаца који су њени грађани. Бит Србије као републике може се испунити ако за дан своје жалости прогласи Дан геноцида у Сребреници. Тиме се сећање на геноцид претвара у сећање на солидарност, сажаљење, братство и слободу. Признавањем геноцида једна република налази своју сврху и постаје амбијент слободе

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07

за своје грађане”. Током перформанса, Паковић је истакао да [“морамо да говоримо истину, жртве то заслужују”](#), што је изазвало аплауз публике. Треба показати “саосећање према жртви ма које вере, нације она била”, па се може рећи да “не постоје српске, не постоје бошњачке жртве, жртве немају нацију”.

Helsinki odbor za ljudska prava u Srbiji

FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO, SRBIJA
OPEN SOCIETY FOUNDATION, SERBIA

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Embassy of Switzerland in the Republic of Serbia

SREBRENICA. KAD MI UBIJENI USTANEMO

uvod u predstavu

autor i reditelj Zlatko Paković

glumci: Dušanka Stojanović Glid, Boris Milivojević, Sanja Marković, Vahid Džanković

Kolarac, Mala sala, četvrtak 11. jul 2019. 20h

Ове узвишене поруке на апстрактном нивоу делују наизглед сасвим прихватљиво. Проблем је, међутим, што Паковић, да употребимо филозофски израз, овде истовремено врши један перформативни чин. Он ове изјаве пласира селективно, имајући за перформативни учинак, односно мету свог перформанса, само Републику Србију и српско друштво, а не и Републику/Федерацију БиХ или републике Западна-чланице НАТО пакта, и њихова друштва. Биће да Паковић протура перфирдну тезу о “чишћењу ствари

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07

(само) у свом дворишту”. Да је другачије, нешто би проговорио и о овим другима, о вриштећој чињеници да се (Ф)БиХ и НАТО републике и друштва уопште не стављају на страну српских жртава, нити осуђују зликовце који су њихови грађани. По његовим властитим критеријума, оне тиме поништавају себе као републике и друштва. Али “републиканцу” и “грађанину” Паковићу проблем је само Србија, а не и ове републике, као да све те стране нису делови једне повезане целине, унутар које утичу једне на друге. То је један антифилозофски гест, јер за филозофију, како је Хегел прегнантно изразио, “истина је целина”. Друго, Паковић апсурдно везује смисао и сврху постојања Србије као републике, и чак друштва уопште, за признање “геноцида” у Сребреници.

Није ли, међутим, конституисање републиканског поретка кроз историју пратила, пре свега, борба против стране окупације? Тако су настале америчка, француска, совјетска, југословенска република, током револуција у којима се истовремено одвијао и отпор империјалним интервенционистима и окупаторима, тј. борба за слободу и независност земље од иностране хегемоније и контроле. Зашто Паковић забашурује ову важну чињеницу, постаће ускоро јасно. Такође, не подразумева ли конституисање друштва у Србији, пре свега, стварање солидарних веза међу припадницима већинског, српског народа? Ако нема солидарности међу самим Србима, понајпре неће бити ни друштва у Србији. А ту солидарност подривају управо они Срби, ако су Срби, који се нимало не саосећају са српским жртвама. А ако нису Срби, не могу очекивати да добију српско саосећање са бошњачким жртвама, а да сами не пружају саосећање са српским жртвама. Зашто би већина Срба прихватила такав њихов неприципијелан захтев? У тим стварима постоји или узајамност или неправда.

Да ли то значи да Срби не треба да показују солидарност са бошњачким жртвама, и припадницима других националности уопште, и да Србија као (вишенационална) република и друштво могу сасвим мирно и слободно да живе и без тога? Никако не. То само значи да постоји неки поредак шта је темељније и примарније. У Србији, и међу Србима, због деловања оваквих либерала, не постоји консензус ни о саосећању са српским жртвама, а тражи се консензус о бошњачким жртвама. Није ли то апсурдно? То такође значи и да све што се тражи од Србије, мора да се тражи и од ФБиХ. Међутим, Паковић декларативно говори о свим жртвама, без обзира на веру и нацију, и потреби да се каже истина јер жртве то захтевају, али се перформанс односи само на бошњачке жртве Сребренице, и “истину” о сребреничком “геноциду”. Српске жртве се прећуткују, изгледа да оне не заслужују истину о злочинима у Подрињу.

Паковић неће захтевати да ФБиХ као република за дан своје жалости прогласи Дан злочина у Подрињу. Он неће направити представу “Подриње. Кад ми убијени устанемо”, и на тај начин показати солидарност, сажаљење и братство са српским жртвама. Младић који се у сали Коларца супротставио групи која је привремено прекинула

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07

представу, изјавио је: “Устао сам зато што ме је изнервирао њихов фашистоидни, народњачки и антихришћански однос према хришћанству. И не дам да се вређају жртве ниједне националности, ниједне вере, ниједне расе и докле год сам у овој земљи и док сам жив нећу дати”. Заиста, храбар и борбен гест достојан похвале. Нисмо, међутим, чули ништа о антихришћанском односу према хришћанским жртвама Подриња, и спремности да се пружи отпор њиховом игнорисању, чак и по цену живота.

Овде видимо перфидни механизам по коме је “Друга Србија” иначе препознатљива. Њене идеалистичке и хуманистичке паролe су заводљиве, али сасвим непринципијелне када се загребе испод привлачне површине. Јер оне служе искључиво оптуживању српске стране, док се анτισрпска и западна страна амнестирају од злочина и одговорности. Истина се више открива у ономе што се прећуткује, него у ономе што се говори. У том погледу, другосрбијанском лицемерству никад краја. Нема те чисте и утопијске идеје коју они неће морално компромитовати и контаминирати приземним и подлим аутошовинистичким и аутоколонијалним интересом. То иде чак дотле да се републиканска Србија, и слобода њених грађана, везује за признање нечега што креира и захтева Империја (“геноцид” у Сребреници), а не за слободу Републике Србије од

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07

Империје и њених колонизаторских команди?!

Зато другосрбијанци јесу авангардисти и мисионари, али не истинског прогреса и еманципације, већ западне Империје и њених антисрпских сателита на овом простору спрам којих показују срамотну аутоцензуру. Ту престају свака морална храброст, грађански протест и интелектуално поштење. Ту нема “слободне имагинације” на коју Паковић патетично позива када треба осудити и напасти Србију. Ах, јаке ли петоколонашке “храбрости” нападати исте оне које напада Империја?! Борбеност “Друге Србије” непогрешиво се гаси када треба проговорити о српским жртвама и неправди према Србији и Србима. То су за другосрбијански денквербот табуи, забрањене речи у њиховом непочишћеном дворишту, према којима се односе као урођеници из афричке саване. Толико о самозваним мисионарима “цивилизације” међ “дивљим” Србима.

Игнорисање и прећуткивање српских жртава су само срце другосрбијанске таме, место “чије се име не сме спомињати”, нерасветљена сенка која се над њима надвија и коју ову “лучоноше” немају намеру да отклоне. Као што немају намеру да изађу из сенке империјалног Великог Брата који их потура, прекрива и штити. Они који су прекинули представу јесу десничари и националисти, али то не значи да су Паковић и њему слични левичари и интернационалисти. У интернационализму ваљда има места и за властиту нацију и њене жртве, а истинска левица мора бити патриотска а не квислиншка и аутоколонијална. Нажалост, Паковић не прави елементарну разлику између национализма и шовинизма. А вероватно ни национализма и патриотизма. Све те разлике нестају у Паковићевој ноћи у којој је све што се тиче (српско) националног - црно.

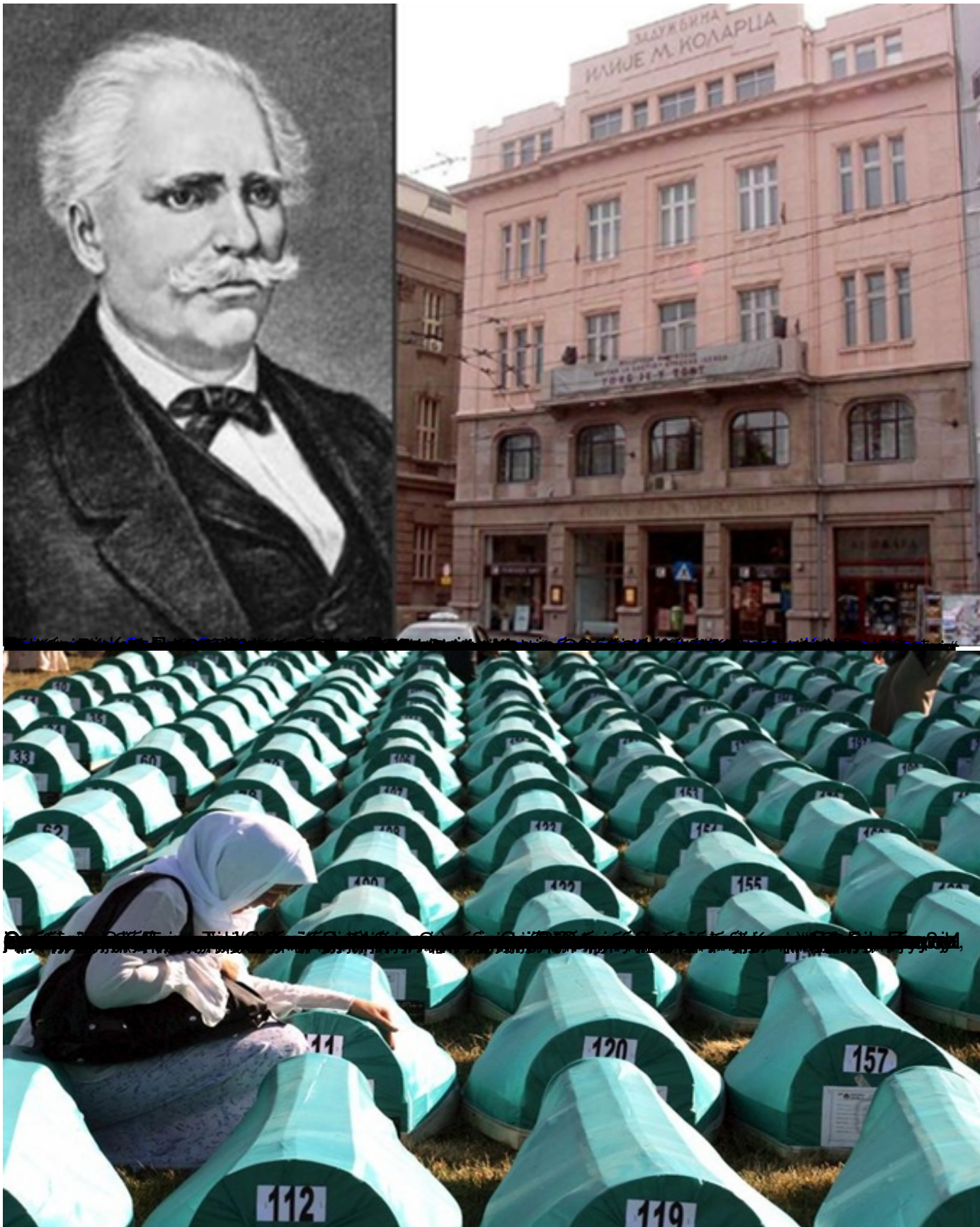
Бизарни перформанс у Коларчевој задужбини или - зашто је другосрбијански пиштољ увек уперен

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07

Бизарни перформанс у Коларчевој задужбини или - зашто је другосрбијански пиштољ увек уперен

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07

Бизарни перформанс у Коларчевој задужбини или - зашто је другосрбијански пиштољ увек уперен

Пише: Марио Калик
субота, 27 јул 2019 13:07
